

Lina FRANKOVÁ

Jelení zámok

MAME RADI BESTSELLERY

LINA
FRANKOVÁ

Ľelení
Zámok

Copyright © Lina Franková 2022
Cover Photo © Adobe Stock

ISBN: 978-80-8282-003-7

„Vzdať sa slobody znamená vzdať sa ľudskosti.“

Jean Jacques Rousseau

Prolog

V poslednom čase sa stávalo, že sa na ňu upreli ich zúžené oči ešte skôr, ako sa *to* stalo. Ich tmavými riasami obrúbené viečka sa priblížili k sebe, chladné zrenice vyplnili zostávajúci priestor a potemneli, stali sa vyčkávajúcimi, zvieraco striehnucimi, očakávajúcimi jej poklesok.

Možno sa naň aj *tešili*...

Celá knižnica voňala ako čerstvé ihličie. Vianočný stromček sa ligotal v rohu, usadený medzi presklenou vitrínou s knihami a oknom s poodhaleným brokátovým závesom. Tmu za ním pretínali obrysy ponuro modrastých kopcov obkolesujúcich zámok. Na skle sa však odrážali plamienky umelých sviečok. Mihotali sa v elektrických výbojoch, ktoré zakrývali osamelosť zasnežených lesov zdanlivou útulnosťou. Sledovala ich odlesky, keď vyťahovala svoje jemné sedemnásťročné ruky z vetvičiek. Sneh sa sypal a sypal. Stali sa jeho väzňami, odrezaní od okolitého sveta. A presne tak si to užívali.

Vianočná guľa, ktorú práve zavesila, bola ručne maľovaná. V reliéfnej zlatej kartuši sa skvel výjav detí na sánkach. Líčka mali charakteristicky prehnane červené a ústočká sťa púčiky rozvitých ruží. Tigran vravieval, že aj ona má také ústa...

Už vtedy všetci, čo dosiaľ sedeli na bielej pohovke, zamrzli s očami prižmúrenými v očakávaní nevyhnutného. Šálky s horúcou čokoládou zastali v polovici cesty k prísne zovretým perám, koláčiky spadli späť na taniere. Všetky štyri páry očí, čierne a dymovo sivé, sa upreli na ňu.

Knižnica sa razom zaplnila napätým tichom a nevysloveným odsúdením. Meluzína zavíjala, tancujúc s ľadovými vločkami, a jej ruky siahali do vyrezávanej drevenej škatule po ďalšiu vianočnú ozdobu.

Tmavé zrenice sledovali jej postup bez žmurknutia, dych prísediacich sa na okamih zatajil, akoby boli jednou bytosťou.

Dekorácie, po ktorých siahala, mali v rodine, odkedy sa Pierre Dupont rozhodol dať si patentovať prvú vianočnú guľu. V hodvábnom papieri ležala aj jedna z prvých, z roku 1890, obyčajná, do staroružova premaľovaná guľa. Ozdoby boli dedičstvom po mužovi, ktorý ich do škatuľky zozbieral, poverčivom Barevansonovi, ktorý sa najviac zo všetkého bál toho, že by mohol rozhnevať svojich predkov. Šesť ozdôb, každá iná. Udržovali tradíciu v ich postupnom rozvešiataní s opatrnosťou a pokorou, pre šťastie rodu a pokoj mŕtvych duší. Povera v sebe niesla všetko, čo jej rodičia zbožňovali.

A ja teraz jednu rozbijem a všetkých sklamem, pomyslela si so zvláštnym, odovzdaným pocitom človeka, ktorý už vie, čo mu bude nasledujúce tri roky vyčítané.

Pred oči si zdvihla perleťového hada, koncom 19. storočia vyrobeného na zákazku pre rod, ktorý mal v erbe hadí strom. Pre rod, z ktorého pochádzala.

Čakala, kedy sa jej ukazovák a palec nepochopiteľne uvoľnia a pustia ho k zemi, aby na rodinu uvalila nešťastie.

Rodičia brali veci medzi nebom a zemou, povery a kliatby, skutočne vážne. Dostane facku, na ktorú je už dávno príliš dospelá.

Po zatočenom sklenenom chvoste sa kĺzali vianočné svetlá. Jej rodičia, aj obaja bratia, ju meravo, odsudzujúco sledovali.

A potom už zachytila, ako sotva badateľne oddeľuje prsty. Had ako v spomalenom filme padal k zemi, kĺzal vzduchom nečujne a zľahka... Lenže tentoraz sa pred ním v poslednej chvíli objavila mužská ruka.

Kľačal jej pri nohách. Natiahol ruku, rozťahol štíhle prsty a sklený had mu mätko dopadol priamo doprostred dlane. Nechal ju roztvorenú.

„Neboj sa,“ preťal hustnúce ticho zastretý hlboký hlas. „Už bude všetko v poriadku.“

Srdce sa jej roztrepotalo úľavou i rozrušením zároveň.

Kým pohľadom prešla z nehybnej mužskej ruky k jeho tvári...

Otvorila oči.

Sen sa pretrhol surovo a bez varovania. No Mirabeline viečka sa otvárali pomaly a hrudník jej ešte stále nadvihovali hlboké a pravidelné nádychy a výdychy. Ležala na chrbte, nesmierne uvoľnená a prehriata.

Pozerala sa do členitého, takmer čierneho dreva, ktoré zastieralo jej posteľ. Do izby, aj pod striešku bez baldachýnu, sa vkrádali neisté jesenné lúče a ju ešte aj teraz, znova a znova, fascinoval trblot čiastočiek prachu víriacich cez lúče, prechádzajúce z farby liateho medu do bieleho zlata a najbelšieho priehľadného saténu.

Konečne sa trocha pohla. Jej prsty zovreli plachtu.

Ten sen sa jej sníval už mnohokrát. V nasledujúci rok si otec zlomil nohu na klzkom povrchu dlažby pred zámkom a Létus skončil v nemocnici s opakovaným zápalom pľúc. Matka sa domnievala, že jej zberateľské aktivity nedosahujú obvyklé úspechy. Hlboko zaujatí škaredosťou a všetkým, čo je mŕtve, uhranuté alebo len strašné či akokoľvek negatívne... mysleli si, že je to všetko naozaj jej vina.

Vždy sa strhla zo spánku, keď sa sklenený had rozlomil vo dvoje.

Ale v túto noc to bolo prvýkrát, čo ho *ktosi* tesne pred okamihom skazy zachránil.

Časť 1

Hlboký spánok nevedomých

Kapitola 1

Chvíľu mu trvalo, kým sa rozhýbal.

Neboj sa... Už bude všetko v poriadku... zarezonovalo mu v ušiach.

Komu to vravel?

Tej osobe, z ktorej videl iba tmavozelené viktoriánske čižmy s čiernymi špičkami? Ich zelená stuha bola tuho zaviazaná. Boli ženské. Vybavoval si ich do detailu, dokonca sa mu zdalo, akoby ho ešte stále zastierala jemná zmes byliniek...

Možno to povedal sebe. Akoby tomu tentoraz skutočne veril.

Ako mu z mysle sen postupne vyprchával, zmocňovala sa ho kombinácia nechcenia a pocitu všestravujúceho zúfalstva, krátkeho a pominuteľného ako para nad čajom. Iba ranný zvyk cítiť sa mizerne.

Napriek všetkému v ňom zostal zlovestný dojem, že sa mu sen sníva noc čo noc, rovnaký, už odkedy spí v tejto izbe.

No nikdy napokon nezistí, *komu* pri nohách vlastne kľáči.

Otvoril oči. Víriaci prach ho rozhodne nefascinoval rovnako intenzívne ako *ju*.

Čo tu vlastne robím? Takmer zakaždým ním hneď po odozve sna ako prvá prebehla myšlienka, ktorá v sebe skrývala oveľa viac ako len prvotný pocit zmätku, keď otvoril oči a naskytlo sa mu vnútro čudesnej posteľe.

Akoby ležal v rakve. Z troch strán ho obkolesoval vyrezávaný drevený box a sýta drevnatá vôňa. Periny však boli mäkké a nadýchané. Ako od

babičky. V podstate spal veľmi pohodlne. Dojem pochovaného zaživa sa razom rozplýval.

Kristián si zrazu prudko pretrel viečka, aby nebezpečné predstavy, vedúce ho späť do rakvy, zaplašil.

Išlo o klasickú starožitnú posteľ pre slúžiacich, ktorá vyzerala ako výklenok v stene. Masívna a prekvapivo vysoká. Jej otvorená časť mala okraje vyrezané do veľkých zdobených a až orientálne pôsobiacich oblúkov.

Pohľad z nej však bol rovnako nečakaný. Bolo vskutku ťažké dosiahnuť, aby sa mu takéto miesto nedostalo pod kožu.

Konečne sa úplne prebral a lenivo sa posadil. Do čela sa mu nahrnuli čierne vlasy, ktoré mu siahali až po špičku nosa. Bosé nohy spustil na podlahu.

Izbu zalievali pochmúrne zlatisté odtiene slnka predierajúceho sa cez tenulinké peľovožlté závesy. Dosadali na nábytok z dreva tak tmavého, až sa takmer javilo čierne. Súčasťou interiéru bola aj ťažká stolička s vysokým operadlom, ktorá mu slúžila ako nočný stolík, a obrovská starožitná skriňa pri stene so sivastou tapetou.

Kde inde by ale mal spať, ak nie v izbe pre sluhov? V posteli pre sluhov? V podstate bol tak nízko, že bol *sluhom zvierat*.

Napriek nechuti, keď k nemu doľahlo jemné mačacie zamraučanie, nálada „sluhu zvierat“ sa ako obratom zlepšila.

„Ahoj, kamarát,“ Kristián sa konečne aspoň pousmial a vstal.

Len v pyžamových nohaviciach, pričom na odhalenej pokožke mu naskákala husia koža, prešiel k čiernej búdke na štyroch vysokých, do oblúka zahnutých nohách. Mal peknú, šlachovito štíhlu postavu, so svalmi rysujúcimi sa na dlhých štíhlych pažiach, s rukami s elegantne dlhými prstami. Mal postavu človeka, ktorý síce necvičil, no neustále bol v pohybe. Postavu zdravého muža v najaktívnejšom veku.

Z čierňavy pelechu zažiarili dve svetlozelené oči. Bez zaváhania zvnútra vylovil vláčnu kôpku ryšavej srsti a s pôžitkom si rozohriateho kocúra pritisol na hrud'. Sigmund razom vyzeral oveľa menej zlovestne, ako keď vykúkal spod čiernej striešky doplnenej o zložitú drevenú mašlu a o čosi, čo vyzeralo ako vyrezávaný pohrebný veniec. Vytáčal hlavu v extáze zo

škrabkania brady, ktoré mu Kristián s úsmevom dopriaval. Krk mu obopínal biely obojok s tichou prázdnuou rolničkou, ktorý si „požičal“ zo zbierky pestovaných „malých Španielov“, ktorých mal na starosti. Pelech zasa raz v noci odtiahol z miestnosti, ktorá očividne slúžila ako skladisko. Našiel aj nepoužívanú mačaciu toaletu a prelepil prasklinu na dverách.

Vedel, že pravdepodobne riskuje, ale len čo sa pred mesiacom prisťahoval, kocúr ho čakal sediaci na parapete okna. Posedával na chudom zadku, ktorý mal namiesto mačacieho chvosta iba krátky kýpeľ. Kristián netušil, či niekomu patrí alebo sem len zabehol z lesov a ako vlastne prišiel o chvost. Vtedy ešte podozrieval Oberta, že mu doň nešťastne zahryzol a asi ho aj sám zahnal až sem. Zdalo sa, že ide ozaj iba o najdúcha, hoci bolo otázne, kto koho našiel. Dal mu meno Sigmund a spravil z neho svoje malé tajomstvo. Odvtedy sa totiž mal ku komu vracieť, aj keď iba k bezchvostému ryšavému kocúrovi. Stal sa jediným zvieratom, o ktoré sa staral dobrovoľne.

Pretože inak išlo v jeho práci presne o to. Mal dvadsaťpäť rokov a kariéru dotiahol k profesionálnemu „venčiteľovi“ trojice aristokratických plemien bez riadneho výcviku.

V zamyslení Sigmunda škrabkal čoraz pomalšie. Na tvár mu opäť dosadli chmáry.

Prišlo mu neuveriteľné, že nejaká rodina môže byť natolko bohatá, že vyhadzujú peniaze nielen na početný personál, čo obľubuje ich, ale ešte aj na ľudí, ktorí sa starajú iba o ich domácich miláčikov. Kristián venčil, kfmil, vyčesával dokonale lesklú sršť a niekedy mal pocit, že prvú výplatu dostal zadarmo, pretože, úprimne, čo je toto vôbec za prácu?!

Ale potom si uvedomil, ako prekliato izolovaný je na tomto Bohom zabudnutom mieste uprostred pláni obkolesených lesmi, ako ďaleko to má k iným ľuďom. K civilizácii. K modernizácii. K rýchlejšiemu internetu. K horúcemu poháru pumpkin spice latte, za ktoré by dal pol cudzieho kráľovstva. Niet divu, že u nich musela väčšina personálu bývať! A z uhla zahŕňajúceho bývanie v centre ničoho mu prišla jeho výplata dostatočne zaslúžená!

Nad kávou, mestským ruchom a hrejivým pocitom ľudskosti premýšľal ešte aj keď vyšiel z miniatúrnej kúpeľne, ktorá patrila k jeho izbe. Kocúr

teraz ležal na stoličke pri posteli. Ak by mal chvost, pravdepodobne by mu visel cez okraj a občas by ním znudene švihol.

Kristián zastal pred zašednutým zrkadlom. Zapínal si predpísanú čiernu vestu na bielej košeli so strohým až čínskym golierom, ktorý mu siahal až po výrazný ohryzok. Neznášal, keď sa mu čokoľvek diktovalo, ale golier mu aspoň zakrýval tetovanie. Jeho tmavé hroty spoza bielej látky sotva vykúkali. Iba občas si golier musel povytiahnuť, aby nikoho nedráždil.

„Suchári...“ odfrkol si sám pre seba.

Raz odíde. Aspoň v to dúfal. A keď bude odchádzať, košela skončí v najbližšom krbe a popol rozpráši pri dverách svojich zamestnávateľov, pretože... prečo nie?! Odkráča polonahý, s potetovaným chrbtom hrdo vystretým a viditeľným a Barevansonovci zažijú konečne nejakú zábavu!

V ovále zrkadla sa odrážala jeho ostro rezaná tvár s plňšou spodnou perou. Oči mal krásne azúrové, no nik ich prenikavo modrý odtieň veľmi neobdivoval, keďže ich obvykle tienilo večne zamračené tmavé obočie.

Práve si sústredene začesával gélom prehrabnuté vlasy tak, aby zakryl svoj podholený pravý bok. Keď skončil a hrebeň otrávene odhodil na komodu, v zrkadle sa odrážala tvár jedného z mnohých.

Pracoval pre rodinu von Barevanson, pre členov rodu s mnohogeneračnou históriou, európskych šľachticov kúpajúcich sa v nevyčísľiteľnom bohatstve. Výstredných svojím suchopárnym spôsobom a pocitom, že môžu všetko, čo sa im zachce, povahovo až štítivo čudáckych a takmer nevidených, až na krátke, mrazivé záblesky, keď ste s nimi skrátka museli prísť do kontaktu. Obývajúcich neogotický zámok, ktorý mal tak neobvyklé zariadenie, že podaktoré excentrickosti prenikli až do izieb personálu.

Kristián sa natiahol po kabát, ktorý visel na dlaňou dohora obrátenej ruke pripevnenej na dverách. Ruka bola tmavá ako noc. Nehrala sa na temnotu ako drevo nábytku, bola čierna. Vyzerala ako potiahnutá netopierou kožou a jej krčovito stiahnuté prsty prerážali ostré hroty pazúrov. Práve tie slúžili ako háčiky na zavesenie. Na malíčku ostala visieť jeho kožená bunda.

Už si na ňu zvykol. Prehodil cez seba kabát a vyšiel na chodbu. Dvere mali zvnútra kľučku, ale zvonka boli takmer neviditeľné, kým sa neotvorili ako výrez vo vysokom drevenom obložení chodby. Potichu sa za ním zatvorili.

Ale na niektoré veci si zvyknúť nedokázal.

Kráčal stíchnutou chodbou, ktorú posievali mriežkované pruhy svetla z vysokánskych lomených okien popretkávaných kovovými pavučinami deliacimi ich na záplavu malých okienok. Sklo praskalo pod náporom vzdúvajúceho sa vetra preháňajúceho sa po otvorenejších priestranstvách pozemkov. Nad kopcami sa hnali pošmúrne mračná a krdle vrán.

Kristián kráčal pod vysokým klenutým stropom zámku, neschopný pochopiť *prečo*. Prečo sú obrazy na protíľahlej stene, medzi nenápadnými čiarami naznačujúcimi vstupy do izieb ostatných kolegov, natoľko strašné a tak bizarné! *Prečo?!*

V prezdobených čiernych rámoch vyplnených atramentovým súknom sa vynímali bieloskvúce zvieracie lebky s prázdnyimi dierami po očiach, po nozdrách a striedali ich znepokojujúce maľby zvierat s ľudskými telami, odetými do nemoderných kabátcov či širokých krinolínových šiat. Vrania hlava, obrovská, s telom vojaka s drevenou nohou. Biely králik s krvavočervenými očami s telom ženy s rebatom okolo krku položenom na ružových šatách. A medzi nimi sépiové fotografie. Freak show ešte pred prvou kávou.

Mrežované svetlo tiahnuce sa cez steny sa postupne rozplývalo, keď slnko zastierali s vetrom putujúce oblaky.

Kristián sledoval tiene ňaťahujúce sa cez neprirodzene vážne tváre ľudí bez končatín, bradaté ženy v sivých róbach, muža v pruhovanom trikote pripomínajúcom žijúcu kostru...

Keď prišiel k pootvoreným dverám malej miestnosti, kde ho už psy čakali rozvalené v drahých mäkkých peľochoch, výjavy ľudí, čo vystavovali vlastné deformácie a choroby pre pobavenie iných, sa mu nezmazateľne vypálili na sieťnicu.

Ach bože, ako mal toto miesto rád, pretože mu poskytovalo posteľ, stravu a plat... a zároveň ho z duše nenávidel!

Keď sa objavil medzi dverami, psy sa na neho nadšene vrhli.

Kapitola 2

Kristián vyšiel na kamenný dvor, ktorý sa rozprestieral pred hlavnou bránou zámku.

„Lexa! Hugo! Stop!“ s dôrazom odsekával, keď ho dva roztatárené psy plemena Cavalier King Charles strhli dopredu, zatiaľ čo vysoký vlkodav zaostával.

Rozmaznaní cavalieri ho, samozrejme, ignorovali. Medeno-biela Lexa sa pojašene vrtela, akoby netušila, čo chce z čistej radosti dosiahnuť, a čier-no-biely Hugo pohadzoval zadkom, aby ju vyprovokoval k hre. Kristián musel s trhnutím zastať, aby ich rázne ustálil, čo však spôsobilo iba to, že si dvojica, ktorej príbuzní bývali od 16. storočia hojne zobrazovaní na rodinných portrétoch vyššej vrstvy, začala okamžite zapleť vôdzky. Mladý muž si trpiteľsky povzdychol. Musel sa od nich aspoň na minútu odvrátiť, aby na nich zbytočne nezvyšoval hlas. Tie malé krysy ho občas privádzali k šialenstvu!

Obrátil sa a s rukami vbok sa snažil rozdýchať narastajúce rozladenie. Ocitol sa čelom k pozoruhodnej stavbe, v ktorej mu patrila malá izbička na prízemí, hlboko pod zvýšeným dvorom a z opačnej strany. Jeho okná hľadeli na náprotivnú stranu pozemkov.

Ako mnohokrát predtým, historická budova na neho zapôsobila nevídanou silou a myšlienky mu rozprášila ako piesok. Stačila sekunda a nebol mužom bojujúcim s prepletajúcimi sa psami, bol skrátka *mužom stojacim pred zámkom*. Náhle iba tak postával, tvár vytočená dohora, rukou mu

zatiaľ šklbali neposlušní cavalieri. Gotika sa nad ním týčila zaodetá do bledého kameňa. Zašpicatené sivasté strechy a vyčnievajúce veže a vežičky sa vynímali na pozadí rozbúrenej oblohy s pohybujúcimi sa oblakmi, postriebrenými hroziacim lejakom. Kamenné balustrády, okná rozdelené sklenenými tabuľkami aj okenné ružice, ktoré jediné vyplňalo farebné sklo, vyvolávali dojem monštruózneho, hrozbami zaplneného kostola. Ak nejaká architektúra dokázala pôsobiť prísne, práve pred ňou stál.

A jeho rozum stále nedokázal spracovať, ako môže *toto* vlastniť iba jedna päťčlenná rodina.

Život sa mu zdal nespravodlivý. Nieкто sa od narodenia pretĺka bezfarebnou realitou, ktosi iný zdedí budovy, zem a nezmyselné tituly a nemusí sa ani len namáhať realitu vlastnou skúsenosťou spoznať.

Zámok pôsobil stíchnuto a ponuro, no jeden lomený oblúk sa mihotal vďaka trojramennému svietniku postavenému pred oknom.

Kristián v ňom zbadal stáť postavu v tmavom. Bledá tvár ožiarená tancom sviec pôsobila ako posmrtná maska s dierami po očiach. Mohla za to nielen vzdialenosť, ale aj čerň Tigranových očí, jeho strohý výraz bez akejkoľvek emócie, jeho nehybnosť...

Kristián zrazu sťažka prehltoľ a obrátil sa. Teraz vliekol pomotané psiská za sebou. Keď vykročil po dlažbe, cítil sa byť sledovaný. Pod kabát mu zaliezal ľadový vietor. Fúkalo tu takmer neustále, za čo mohlo obrovské otvorené priestranstvo dvora. Na mohutnej balustráde, ktorá ho uzatvárala, stáli v jeho rohoch na večnej strážii sochy neurčitého pohlavia, zahalené v dlhých kamenných rúchach. Obkolesovali ho roviny aj kopce, lesy a zradné zrúzy, všetko zahalené do divokého karmínu či oranžových a zelenožltých odtieňov. Členitá krajina akoby tvorila prírodné hradby, ktoré k rodine nepustili nikoho nepozvaného.

Kristián schádzal po širokých schodoch ústiacich z boku. Zámok, či aspoň časť z neho, však bolo vidieť takmer odšadiaľ. Bol si istý, že teraz k nemu pocíti, že ho sleduje ako živá bytosť, doslova priľnie. Nech zájde kamkoľvek, zbadá aspoň hrot najvyššej veže či rozetu okna, ktorá ho bude sledovať pomedzi stromy ako farebné oko obra. Alebo sa obráti a dôjde mu, že stále nestratil výhľad *na neho*...

Tigran von Barevanson, muž len o rok starší od neho, sa očividne už teraz cítil ako pán všetkého, keďže ako prvorodený dedil od otca grófsky titul. Pohovor pred mesiacom absolvoval práve s ním a s grófkou, jeho matkou. Pôbil na neho ako podozrievavý, nadradený a duševne starý človek.

Kristián kráčal čoraz rýchlejšie. Pod nohami mu šuchotalo opadané listie. Kde-tu minul okrasnú lavičku či malé zákutie s kamenným stolom, vyschnutú fontánu alebo jednoduchú hojdačku obrastenú popínavou rastlinou. Na ich nachádzanie sa však bolo potrebné sústrediť. Ak si ich nevšimol, cítil sa ako kdesi v stredovekom kraji, akoby na neho každú chvíľu mala vykuknúť nejaká zaostalá dedina. *Výraz Žiť na samote získal nový rozmer!* otrávene si pomyslel.

Keby podobnú starú barabizňu zdedil on, predal by ju a kúpil by si vilu. Dve vily. Možno tri a Porsche.

Neustále mu tiež vrtalo v hlave, prečo ho prijali. Aj keď sa prekonal a robil zo seba najlepšiu, najpochtivejšiu a najpracovitejšiu verziu seba. Zhorklo mu v ústach, keď zakaždým dospel k záveru, že dôvodom bolo, že ten povýšenecký had skrátka vedel, že im nemá kam utiecť a bude robiť všetko preto, aby si svoje ubytovanie udržal. Svoju *sluhovskú posteľ*...

Jeho ranná prechádzka mala cieľ, a keď už mal konečne z dohľadu okno osvetlené troma sviečkami, natiahol sa k obojku sivo-bieleho vlkodava a pustil ho z vôdzky. Oberto si vďačne poskočil a vyslúžil si potľapkanie po hlave. Kristián vedel, že sa bude držať blízko. Pes veľkosti poníka ho spočiatku mierne rozhodil, no už čoskoro zistil, že vlkodav je dobrá a pokojná duša. O cavalieroch sa to povedať nedalo, tých pomätencov s priehrštní energie pustiť nemohol, inak by ich už nevidel. Lexa mu už spôsobilá krušné okamihy, keď sa mu raz jej vôdzka vyšmykla z ruky.

Zamieril s nimi a s Obertom, ktorý pobehoval pár krokov pred ním, popod pozoruhodný kamenný oblúk, tak husto obrastený, že ani nebolo vidno rozvalinu plotu po jeho stranách. Cestičku k nemu lemovali rovno zastrihnuté kríky. Hneď za ním sa však ocitol na širokom prírodnom chodníku, z oboch strán uzavretom alejou stromov. Nevľúdny deň bol zrazu ešte zatiahnutejší, ale nachádzal sa vo fáze prechádzky, ktorú mal naozaj rád. Okolie v ňom evokovalo absolútne súkromie.

Vietor pred ním víril jesenné lístie, ktoré pokrývalo všetko vôkol ako mosadzovožltá perina a v pozadí sa vynárala ľahká ranná hmla, ktorá prechod robila zdanlivo nekonečným. Keď však prešiel na koniec, objavila sa pred ním holá pláň s rozľahlou drevenou ohradou.

Kristián si ani neuvedomil, že spomaľuje. Malých Španielov priviazal o najbližší strom. Oberto sa rozbehol po rovine, aby sa dosýta vybehal. Kristiánove pohyby pôsobili automaticky. Takmer všetko robil s pohľadom upretým pred seba.

Vystrel sa a pomaly vykročil k ohrade.

A práve tam stálo zviera, ktoré bolo zjavne najdôležitejšou bytosťou v barevansonovskom malom zverinci.

Zmocnila sa ho neobvyklá úzkosť.

Ako zakaždým, keď sa naň zahľadel.

Kapitola 3

Jeleň.

Stál hneď za ohradou. Nehybný. Okolo nôh sa mu vlnila prízemná hmľa.

Kristián mal pocit, že ich pohľady sa spojili. Po chrbte mu prebehli zimomriavky. Mimovoľne si prstami prešiel po kúsočku tetovania vyčnievajúcim mu spoza goliera.

Nemusel sa ho dotýkať, dosypávať mu krmivo, ktoré mal v krmidle pod strechou otvorenej stajne, trochu hlbšie pod prístreškom, ani sa mu starať o hustú hnedú srst s hrdzavogaštanovým nádychom. Jeho povinnosťou bolo iba prísť ho dvakrát za deň skontrolovať. Hlásiť akúkoľvek zmenu, nech by sa týkala čohokoľvek na zvierati. A čosi mu navrávalo, že nie je jediný z personálu, kto na neho musí dohliadať. Jeleň bol ostro sledovaný.

Spravil jeden neistý krok bližšie a zvieria sa, *kupodivu*, ešte stále ani nepohlo. Kým ho nechodieval pozorovať, Kristiánovi nikdy nenapadlo, aký môže byť jeleň v skutočnosti mohutný. Pod srstou sa zreteľne rysovali svaly, ktoré držali jeho robustné telo impozantne vzpriamené a zároveň nešťácal eleganciu, ktorou v ňom podvedome vzbudzoval rešpekt. Obrovské parožie šestoráka bolo až prekvapivo symetrické.

Konečne zastrihal ušami a odrkol si. Kedykoľvek spravil niečo načisto zvieracie, Kristiánom doslova prešla vlna úľavy.

Nikdy totiž podobného jeleňa nevidel. Jeho oči boli mliečnobiele, potiahnuté nepríjemným kalom ako nepriehľadné sklo. Až strašidelne na ňom svietili. Zrenice pod srieňom mal sivé, pri pohybe vytvárali modrasté odlesky.